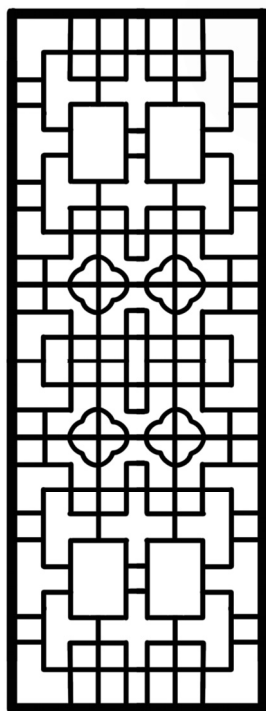

Příběhy
soudce

*Robert
van Gulik*

*Záhada
čínského zlata*

*Příběhy
soudce*

*Záhada
čínského zlata*

Robert van Gulik

Přeložila Věra Šťovíčková-Heroldová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © The Estate of Robert van Gulik, 1957 | 2026

Translation © Věra Štovičková-Heroldová – dědicové c/o DILIA, 1997

Cover Illustration & Map © Katarina Kratochvílová, 2026

Book Art © Antonín Srp, 2026

Book Design © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-055-3 (pdf)

**KNIHY ROBERTA VAN GULIKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Příběhy soudce Ti

Slavné případy soudce Ti

Záhada čínského zlata

Lakový paraván

Vraždy na čínském jezeře

Tygr loví v noci | Gibon přichází z rána

Strašidelný klášter

Vražedný zvon

Tykev a náhrdelník

Básníci a vražda

Červený pavilon

Císařova perla

Záhada čínského bludiště

Fantom chrámu

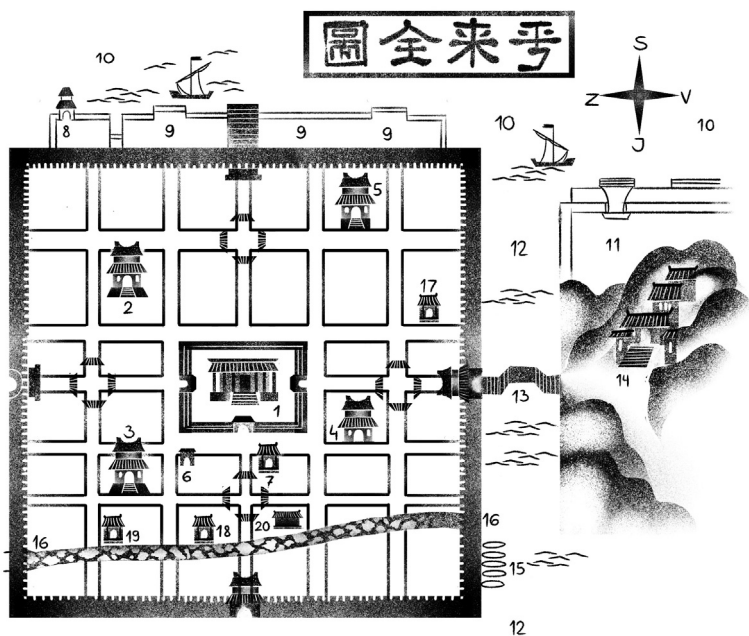
Záhada čínského hřebíku

Pavilón se smuteční vrbou

Vražda v Kantonu

Soudce Ti v akci

PLÁNEK MĚSTA PENG-LAJ

1	budova soudu	11	korejská čtvrť
2	Konfuciov chrám	12	potok
3	chrám boha války	13	Duhový most
4	chrám městského boha	14	chrám Bílého mraku
5	hlásná věž	15	květinové čluny
6	Zahrada devíti květů	16	Vodní brána
7	hotel	17	městský dům doktora Caa
8	Krabí restaurace	18	Ž'Penův dům
9	loděnice	19	Kuův dům
10	řeka	20	restaurace

OSOBY

HLAVNÍ POSTAVY

TI Žen-tie, nově jmenovaný náčelník a soudce v Peng-laj, okresním městě na severovýchodním pobřeží šantungské provincie
CHUNG Liang, soudcův důvěrník a rádce a seržant soudního dvora
MA Žung, TIAO Taj, dva spolehliví pomocníci soudce Ti
TCHANG, hlavní písař u peng-lajského soudu

OSOBY Z PŘÍPADU ZAVRAŽDĚNÉHO NÁČELNÍKA

WANG Te-chua, bývalý okresní náčelník a soudce v Peng-laj
Jü-su, korejská prostitutka
Ž'Pen, bohatý rejdař
Po Kaj, jeho obchodní správce

OSOBY Z PŘÍPADU ZMIZELÉ NOVOMANŽELKY

KU Meng-pin, bohatý rejdař
paní KU, rozená CAO, jeho manželka
CAO Min, její mladší bratr
CAO Che-sien, její otec, doktor filozofie
KIM Sang, Kuův obchodní správce

OSOBY Z PŘÍPADU ZABITÉHO RVÁČE

FAN Čung, přednosta písařů u peng-lajského soudu

Wu, jeho sluha

PEJ Čchiu, nájemce na jeho statku

PEJ Su-niang, jeho dcera

A Kuang, pobuda

DALŠÍ

Chaj-jüe, opat chrámu Bílého mraku

Chuej-pen, převor tohoto chrámu

C'chaj, almužník tohoto chrámu

Příjmení, zde uvedené velkými písmeny, se v čínštině píše vždy před osobním jménem.

高
罗
佩

Tři přátelé se loučí v pavilónu za městem Soudce potkává na cestě dva lapky

*Setkávání a loučení jsou stálicemi v tomto nestálém světě,
kde se zármutek a radost střídají jako noc a den;
úředníci přicházejí a odcházejí, ale Spravedlnost a Právo
přetrvávají a provždy neměnný zůstává majestát císařův.*

Tři muži mlčky usrkávali víno v nejvyšším poschodí Pavilónu radosti a zármutku a shlíželi dolů na silnici, vybíhající od severní brány císařského hlavního města. Co lidé pamatují, byl tento starý třípatrový hostinec, postavený na borovém pahorku, tradičním místem, kam podle zvyku úředníci z hlavního města vyprovázeli své přátele, když odjížděli na nová působiště do vnitrozemí, a kde je opět vítali, když vypršelo období, na něž jim byl úřad svěřen, a oni se vraceli do hlavního města. A jak dosvědčují

verše citované v úvodu, vyryté na hlavní bráně pavilónu, bylo jeho jméno odvozeno od této dvojí funkce.

Nebe bylo zatažené, jarní déšť vzal na sebe podobu sklíčujícího mženi, které jako by nikdy nemělo přestat. Dva dělníci na pohřebišti dole na druhé straně pahorku si našli útočiště pod starou borovicí a přitiskli se k sobě.

Tři přátelé pojedli prostý oběd. Blížila se chvíle loučení. Nadcházel ten poslední těžký okamžik, kdy člověk marně hledá vhodná slova. Všem bylo kolem třiceti. Dva měli na hlavě brokátové čapky mladších tajemníků, třetí, ten, jehož vyprovázeli, měl černou čapku okresního soudce.

Tajemník Liang rázně odložil svou číši. Řekl popuzeně mladému soudci:

„Nejvíc ze všeho mě mrzí, že je to tak úplně zbytečné! Stačilo slovo, a mohl jsi být jmenován mladším tajemníkem Nejvyššího soudu! Byl by ses stal kolegou tady našeho přítele Choua a mohli jsme si dál společně užívat v hlavním městě. A ty zatím –“

Soudce Ti netrpělivě pošubával svou dlouhou, uhlově černou bradkou. Teď ho příkře přerušil:

„Už jsme to probírali mnohokrát a já –“ Rychle se ovládl a pokračoval s omluvným úsměvem: „Už jsem vám řekl, že mám až po krk studia kriminálních případů – na papíře!“

„Proto ještě nemusíš odcházet z hlavního města!“ podotkl tajemník Liang. „Cožpak tu není dost zajímavých případů? Třeba ten tajemník z ministerstva financí – mám

dojem, že se jmenoval Wang Jüan-te. Chlap zavraždil svého pásaře a zmizel i s třiceti zlatými pruty ze státní pokladny. Co tomu říkáš? Strýc tady našeho přítele, Chou Kuang, hlavní tajemník na ministerstvu, se denně vyptává u soudu, co je v té věci nového. Nemám pravdu, Chou?“

Třetí muž, který měl na sobě insignie tajemníka Nejvyššího soudu, se tvářil ustaraně. Chvilku váhal, pak odpověděl:

„Nemáme zatím ani ponětí, kde by se ten darebák mohl zdržovat. To je moc zajímavý případ, Ti!“

„Jak víte,“ odvětil soudce Ti bez zájmu, „tímto případem se zabývá předseda soudu osobně. Ani vy, ani já jsme zatím neviděli nic než pár běžných dokumentů, opisy! Papír a nic než papír!“

Chopil se cínového džbánu a znovu si naplnil pohárek. Všichni mlčeli. Po chvíli prolomil ticho tajemník Liang:

„Mohl sis alespoň vybrat lepší okres než Peng-laj, takové nevlídné hnízdo daleko od hlavního města, nic než mlhy a déšť! Cožpak neznáš ty strašidelné příběhy, které se odedávna o těchhle končinách vyprávějí? Prý tam za bouřlivých nocí mrtví vstávají z hrobů a v mlze, která se valí od oceánu, se potulují podivné bytosti. Dokonce prý se po lesích pořád ještě plíží tygrodlaci! A k tomu všemu se ocitneš na místě zavražděného! Každý, kdo má zdravý rozum, by takové místo odmítl, kdyby se mu nabízelo, ale ty sis o ně dokonce požádal!“

Mladý soudce ho téměř neposlouchal. Se zaujetím mu vpadl do řeči:

„Jen si představ, řešit záhadnou vraždu hned, jak člověk dorazí na místo! Rovnou dostat příležitost hodit za hlavu všechny suchopárné teorie a zaprášená lejstra! Konečně budu mít co dělat s lidmi, člověče, se skutečnými, živými lidmi!“

„Nezapomínej, že hlavně budeš mít co dělat s mrtvým,“ poznamenal tajemník Chou suše. „Vyšetřovatel vyslaný do Peng-laj podal zprávu, že se mu nepodařilo najít sebemenší stopu soudcova vraha ani motiv vraždy. Myslím, že už jsem ti říkal, že část materiálů, týkajících se vraždy, z archivu našeho soudu záhadně zmizela.“

„Důsledky tohoto faktu,“ pospíšil si tajemník Liang s dodatkem, „znáš stejně dobře jako my. Znamená to, že od soudcovy vraždy vedou nitky až sem do hlavního města. Nebesa vědí, co je to za hnízdo sršňů, do kterého se chystáš píchnout, a na jaké pikle vysokých úředníků narazíš. Složil jsi všechny právní zkoušky s vyznamenáním, tady v hlavním městě máš před sebou skvělou budoucnost. A ty se raději zahrabeš v takové díře jako Peng-laj!“

„Radím ti, příteli,“ vymlouval mu třetí úředník naléhavě, „abys to všechno znovu uvážil. Pořád ještě je čas. Klidně se můžeš vymluvit na náhlou nevolnost a požádat o desetidenní odklad. A mezitím na to místo jmenují někoho jiného. Poslechni mě, Ti, mluvím s tebou jako přítel.“

Soudce Ti si povšiml prosebného pohledu v přítelových očích. Dojalo ho to. Znal se s panem Chouem teprve rok, ale o jeho jiskřivém intelektu a výjimečných schopnostech nepochyboval. Vyprázdnil svůj pohárek a vstal.

„Velice si vážím toho, že si o mne děláte takové starosti, a považuji to za další důkaz vašeho věrného přátelství!“ řekl s hřejivým úsměvem. „Oba máte naprostou pravdu. Pro svou kariéru bych udělal lépe, kdybych zůstal v hlavním městě. Ale jsem sám sobě povinen tenhle krok udělat. Právní zkoušky, o nichž se Liang před chvílí zmínil, považuji za samozřejmý předpoklad a moc si jich necení. A stejně tak nepočítám léta úřední práce ve Státním archivu. Musím si teprve dokázat, že jsem opravdu schopen sloužit našemu osvícenému císaři a našemu velkému lidu. Skutečným počátkem mé kariéry je náčelnický úřad v Peng-laj!“

„Anebo jejím koncem!“ zabručel si Chou pod vousy. Rovněž vstal a šel k oknu. Hrobníci opustili své útočiště pod borovicí a pustili se znovu do práce. Zbledl a rychle odvrátil pohled. Otočil se a řekl chraplavým hlasem:

„Přestalo pršet.“

„Tak to bych měl vyrazit!“ zvolal soudce Ti.

Tři přátelé sestupovali společně po úzkém točitém schodišti.

Dole na dvoře čekal starší muž se dvěma koni. Číšník naplnil poháry na rozloučenou. Tři přátelé je vyprázdнили

jedním douškem a pak už zbýval jen čas na poslední vzka-
zy a přání. Soudce se vyhoupl do sedla a stařec nasedl na
druhého koně. Ti na rozloučenou zamával bičem a dvoji-
ce vyrazila po cestě, jež vedla k silnici.

Tajemník Liang a jeho přítel Chou stáli a hleděli za
nimi. Potom řekl Chou ustaraně:

„Nechtěl jsem to Timu říkat, ale dnes ráno mi jeden
člověk z Peng-laj vykládal, že tam kolují podivné zvěsti.
Povídá se, že po soudním dvoře obchází duch zavraždě-
ného náčelníka.“

O dva dny později k polednímu se náčelník Ti se svým
pomocníkem dostali na hranice šantungské provincie.
Poobědvali na vojenské stanici, vyměnili koně a pak vyra-
zili směrem na východ po silnici do Peng-laj. Cesta vedla
hustě zalesněnou, kopcovitou krajinou.

Náčelník měl na sobě prostý hnědý cestovní oblek.
Svůj úřední oděv a pár osobních potřeb si vezl ve dvou
objemných sedlových brašnách po stranách. Mohl si
dovolit cestovat nalahko, protože rozhodl, aby jeho dvě
manželky s dětmi za ním přijely později, až se v Peng-laj
usadí. Rodina pojede s ostatním majetkem a služebnic-
tvem v krytých vozech. Jeho pomocník Chung Liang opa-
troval dva nejcennější předměty, jež soudce měl: proslulý

meč Dešťový mrak, dědictví rodiny Ti, a staré základní dílo z oboru práva a vyšetřování zločinů, na jehož okrajích připsal zemřelý Tiův otec, císařský rada, pečlivým rukopisem své četné poznámky.

Chung Liang býval nevolníkem rodiny Ti v Taj-jüanu a pečoval o soudce, když byl ještě dítětem. Později, když odešel do hlavního města a založil tam vlastní domácnost, ho oddaný starý služebník doprovázel. Byl mu velice užitečný, neboť jednak pomáhal dohlížet na domácnost a zároveň byl soudcovým tajemníkem a důvěrníkem. A nyní trval na tom, že doprovodí svého pána do Peng-laj, jeho prvního působiště na venkově.

Náčelník, který vedl koně v mírném poklusu, se obrátil v sedle a pronesl:

„Jestli se udrží tohle suché počasí, Chungu, mohli bychom dnes večer dorazit do posádkového města Jen-čou. Vyjedeme odtamtud brzy ráno, takže odpoledne můžeme být v Peng-laj.“

Chung přikývl a pokračoval:

„Požádáme velitele v Jen-čou o vyslání rychlého posla, aby zpravil peng-lajský tribunál o našem brzkém příjezdu a –“

„Nic takového neuděláme, Chungu!“ přerušil ho v tu chvíli soudce. „Hlavní písař, který byl po náčelníkově zavraždění dočasně pověřen správou, ví, že jsem byl jmenován, a to stačí. Docela mi vyhovuje přijet tam neohlášeně.“

Proto jsem taky odmítl vojenský doprovod, který mi nabízel velitel stanice na hranicích provincie.“

Protože Chung nic neříkal, jeho pán pokračoval:

„Pečlivě jsem si prostudoval materiály kolem náčelníkovy vraždy, ale jak víš, to nejdůležitější se ztratilo, zejména soukromé spisy nalezené v knihovně mrtvého. Vyšetřovatel je vzal s sebou do hlavního města a tam je někdo ukradl.“

„Proč se vyšetřovatel zdržel v Peng-laj jenom tři dny?“ zeptal se Chung znepokojeně. „Koneckonců, vražda císařského náčelníka a soudce není žádná maličkost! Měl tomu případu věnovat víc času, a ne odtamtud ujet, aniž se pokusil alespoň dospět k nějakému názoru, jak a proč byla vražda spáchána.“

Náčelník Ti důrazně přisvědčil.

„A to je jen jeden z mnoha zajímavých aspektů tohoto případu,“ poznamenal. „Vyšetřovatel pouze oznámil, že náčelník Wang byl nalezen ve své knihovně otráven, jako jedu bylo prý prokazatelně použito prášku z kořene zmi-jovice, ale není známo, jak mu byl podán. Vyšetřovatel nenarazil na žádné stopy ani pokud jde o vraha, ani pokud jde o motiv vraždy. A to je všechno, co víme.“

Po chvíli navázal:

„Jakmile byly podepsány dokumenty o mém jmenování, šel jsem k soudu a chtěl jsem si s vyšetřovatelem pohovořit. Ale ukázalo se, že byl už pověřen novým úkolem

daleko na jihu. Jeho tajemník mi dal neúplné spisy. Řekl, že vyšetřovatel s ním tento případ neprojednával a že nechal v kanceláři žádné poznámky ani ústní pokyny, jak by se mělo v této záležitosti dále postupovat. Jak vidíš, Chungu, budeme muset začít znovu od začátku.“

Stařec neodpověděl, neboť nesdílel nadšení svého pána. Dál jeli mlčky. Už hodnou chvíli nepotkali žádné pocestné. Projížděli teď divokou končinou, kde silnici po obou stranách lemovaly vysoké stromy a hustý podrost.

Náhle se za zatáčkou vynořili na úzké boční cestě dva jezdcí na koních. Byli oblečeni v záplatovaných jezdeckých kazajkách a vlasy měli ovázané špinavými modrými hadry. Zatímco první zamířil šípem ze své kuši na pocestné, druhý se k nim blížil s taseným mečem.

„Slez z koně, ouřado!“ křikl. „Vezmem si ho, a koně toho dědka taky, když už nám je tahle silnice nabízí darem!“

2

Tvrký souboj na meče je přerušen ve stavu nerozhodném Čtyři muži pijí víno v jen-čouském vládním hostinci

Chung se rychle otočil v sedle, aby podal svému pánovi meč. Avšak kolem hlavy mu prosvištěl šíp.

„Nech to párátko na pokoji, dědku!“ zahřímal na něho lučištník. „Další šíp se ti zabodne rovnou do krku!“

Náčelník Ti rychle přehlédl situaci. Rozhněvaně si hryzal ret, neboť viděl, že se toho nedá moc dělat. Zaskočili je naprosto nečekaně. Spílal sám sobě, že odmítl vojenský doprovod.

„Rychle!“ zahučel druhý lotr. „Bud' rád, že jsme počestní lapkové, kteří vám nesáhnou na život.“

„Počestní lapkové!“ opakoval soudce opovržlivě, když slézal z koně. „Přepadnout neozbrojeného muže, a to ještě s lučištníkem, který tě kryje! Jste leda párek docela obyčejných zlodějů koní!“

Chlapík seskočil z koně překvapivou rychlostí a s mečem v ruce stanul před náčelníkem. Byl o palec vyšší než on – široká ramena a býčí šíje svědčily o tom, že je to muž mimořádné síly. Vysunul mohutné čelisti a sykl:

„Nenechám se od tebe urážet, ty pse jeden úřednická!“

Tvář soudce Ti potemněla.

„Podej mi meč!“ přikázal Chungovi.

Lučištník ihned pobídl koně a postavil se před starého muže.

„Drž hubu a dělej, co ti bylo řečeno,“ přikázal zlověstně náčelníkovi.

„Dokažte, že nejste sprostí zloději!“ odsekl náčelník.

„Podej mi meč! Nejdřív si to vyřídím s tímhle lumpem a pak zatočím s tebou!“

Habán s mečem se najednou rozchechtal. Sklonil meč a zavolal na lučištníka:

„Co bysme si s tím vousáčem nepošpásovali, bratře? Jen ať tasí meč! Trochu mu ho zpřerážím, aby dostal za vyučenou, škrabák!“

Druhý na náčelníka zamyšleně pohlédl.

„Na špásy teď není prostor!“ řekl rázně druhovi. „Skoč na koně a mizíme!“

„To jsem si mohl myslet,“ ucedil soudce Ti pohrdavě. „Silácké řeči, ale srdce zaječí.“

Habán divoce zaklel. Přiskočil k Chungovu koni, popadl meč, který stařec držel v ruce, a hodil jej náčelníkovi. Ten ho

chytl a rychle shodil cestovní šat, poté rozdělil svůj dlouhý plnovous na dva prameny a zavázal si je za krkem. Když tasil meč, řekl ničemovi:

„Ať se stane cokoli, starého necháte na pokoji!“

Druhý přikývl a pak náhle zaútočil rychlým výpadem na soudcovu hrud'. Ten jej snadno odrazil a sám pak hbitě udělal několik klamavých výpadů, jimiž donutil těžce oddychujícího darebu k ústupu. Muž nyní zaútočil s větší obezřetností a souboj na meče, jemuž přihlíželi Chung a lučištník, začal doopravdy.

Jak tak zápolili, náčelník poznal, že jeho protivník se zřejmě naučil tomuto umění přímo v praxi, jelikož jeho pohybům chyběla elegance školeného šermíře. Ale byl to muž obrovské síly a ukázalo se, že je výborný taktik, neboť vždy znovu odlákal soudce na nerovný terén při silnici, kde musel věnovat velkou pozornost práci nohou. Pro náčelníka to byl první opravdový souboj mimo šermířskou síň, a tak si jej plně vychutnával. Myslel si, že vbrzku se mu naskytne příležitost protivníka vyřídít.

Avšak obyčejný meč, jímž muž bojoval, nemohl dlouho odolávat kalené čepeli Dešťového mraku. Když dareba odrážel prudký výpad, jeho meč se náhle zlomil vedví.

Muž zůstal ohromeně stát, hleděl na pahýl, který mu zůstal v ruce, a náčelník Ti se obrátil k druhému.

„Teď je řada na tobě!“ vyštěkl.

Lučištník seskočil z koně. Shodil jezdeckou kazajku a cípy svého šatu si zastrkal za opasek. Viděl, že náčelník je prvotřídní šermíř. Ale po rychlém sledu výpadů a proti-výpadů poznal i soudce, že má před sebou nebezpečného protivníka, školeného šermíře, s nímž by neměl riskovat. Zmocnilo se ho vzrušení. V prvním souboji si uvolnil údy a teď cítil, že je ve výborné kondici, jako by se Dešťový mrak stal součástí jeho samého. Zaútočil na svého protivníka složitou kombinací fint a úderů. Ten uhnul – na člověka jeho vzrůstu byl překvapivě lehký v nohou – a provedl protiútok sérií rychlých ran. Ale Dešťový mrak svištěl vzduchem a jen o vlásek minul mužovo hrdlo. Muž se nezalekl, rychle udělal několik klamavých výpadů jako přípravu na nový útok.

Náhle k nim dolehlo halasné řinčení zbraní. V ohybu cesty se vynořila skupina dvaceti jezdců a rychle čtyři muže obklíčila. Byli důkladně vyzbrojeni kušemi, meči a píkami.

„Co se to tu děje?“ zahromoval jejich velitel. Krátká drátěná košile a zašpičatělá přilba hlásaly, že je to kapitán vojenské jízdní policie.

Náčelník, rozmrzelý tím, že jeho první opravdový souboj na meče byl takto přerušen, odpověděl stroze:

„Jsem Ti Žen-ťie, nově jmenovaný náčelník v Peng-laj. Tihle muži jsou mí pomocníci. Máme za sebou dlouhou jízdu na koni, a tak jsme si dopřáli přátelský souboj na meče, abychom si trochu protáhli ztuhlé údy.“

Kapitán na ně pochybovačně pohlédl.

„Musím vás požádat o vaše doklady, náčelníku!“ přikázal stroze.

Soudce Ti vytáhl z vysoké boty obálku a podal ji kapitánovi. Ten dokumenty rychle přelétl očima, pak obálku náčelníkovi vrátil a zasalutoval.

„Promiňte, že jsem rušil, pane,“ řekl zdvořile. „Dostali jsme zprávu, že se tu potloukají lapkové, a tak musím být opatrný. Šťastnou cestu!“

Zavelel svým lidem a všichni odcválali.

Když zmizeli z dohledu, zvedl náčelník meč.

„A bijeme se dál!“ zvolal a učinil dlouhý výpad na hrud' protivníka. Ten odrazil ránu, pak zvedl svůj meč a uložil jej do pochvy.

„Jed'te dál, kam máte namířeno, náčelníku!“ promluvil drsně. „Jsem rád, že jsou v našem císařství pořád ještě úředníci jako vy.“

Kývl na druhého. Oba skočili na koně. Náčelník podal svůj meč Chungovi a začal se oblékat.

„Beru svá slova zpátky,“ pronesl stručně, „jste skutečně zbojníci. Ale budete-li takhle pokračovat, skončíte na popravišti jako sprostí zločinci. Nevím, jaká křivda se vám stala, z čeho se zrodila vaše zášť, ale zapomeňte na ni! Denně přicházejí zprávy o těžkých bojích s barbary na severu. Naše armáda potřebuje lidi, jako jste vy.“

Lučištník na něho vrhl bystrý pohled.

„A já zase poradím vám, náčelníku,“ odvětil klidně.
„Noste si svůj meč sám, jinak vás zase někdo zaskočí!“

Obrátili koně a oba zmizeli mezi stromy.

Když si náčelník Ti vzal od Chunga meč a pověsil si jej na záda, prohlásil stařec spokojeně:

„Dal jste mu za vyučenou, pane! Co tohle může být za lidi?“

„Obyčejně jsou to muži, kterým se stala nějaká křivda – nebo si to myslí –, a proto se rozešli se společností,“ vysvětloval náčelník. „Ze zásady však berou jenom úředníkům a boháčům, naopak často pomáhají lidem v nouzi, a mají pověst odvážných a rytířských mužů. Sami se nazývají ‚bratři zelených lesů‘. Tak vidíš, Chungu, byl to dobrý boj, ale ztratili jsme spoustu času. Ted’ abychom si pospíšili!“

Do Jen-čou dorazili za šera a stráž u brány je poslala k velké ubytovně pro úředníky na cestách ve středu města. Náčelník Ti si vzal pokoj v prvním patře a přikázal číšníkovi, aby jim přinesl dobré jídlo, neboť mu po tak dlouhé cestě vyhládlo.

Když dojedli, nalil Chung svému pánovi šálek horkého čaje. Ti se usadil u okna a vyhlížel dolů na náměstí před ubytovnou, kde se to jen hemžilo kopiníky a pěšáky. Ve světle pochodní se třpytily jejich železné přilby a hrudní krunýře.

Náhle se ozvalo zaklepání. Náčelník se ohlédl a viděl, že do místnosti vcházejí dva vysocí muži.

„Milostivá Nebesa!“ zvolal užasle. „Vždyť to jsou naši dva bratři zelených lesů!“

Ti dva se nemotorně poklonili. Pořád ještě měli na sobě záplatované jezdecké kazajky, ale na hlavu si posadili lovecké čapky. Hřmotný chlapík, který na ně zaútočil jako první, promluvil:

„Pane, dnes odpoledne jste na silnici řekl kapitánovi, že jsme vaši pomocníci. My jsme to tady s přítelem probírali a shodli jsme se, že bysme z vás neměli dělat lháře, když jste ten náčelník. Jestli nás přijmete, chceme vám oddaně sloužit.“

Náčelník zvedl obočí. Druhý spěšně dodal:

„O tom, jak se pracuje u soudu, pane, nevíme nic, ale umíme plnit rozkazy a mysleli jsme, že byste nás mohl možná potřebovat na hrubou práci.“

„Posad'te se,“ pokynul jim náčelník Ti věčně. „A všechno mi o sobě povězte!“

Oba usedli na stoličky. První položil mohutné pěsti na kolena, odkašlal si a spustil:

„Já se jmenuju Ma Žung a pocházím z provincie Tiang-su. Otcí patřila nákladní džunka a já mu pomáhal jako lodník. Protože jsem byl statnej mladík a rád jsem zápasil, poslal mě otec k známému rohovnickému mistrovi a řekl mu, aby mě naučil taky trochu číst a psát, abych se mohl ucházet o důstojnický místo v armádě. Jenomže otec zčistajasna zemřel. Zůstala po něm spousta dluhů, a tak jsem